

Farfars stol

Camilla öppnar försiktigt dörren in till farfars rum. Det är så underligt stilla där inne, kallt och tomt. Alla möblerna står där. Ingenting fattas. Men farfar finns inte där. Camilla känner klumpen i hal-sen. Tårarna kommer i hennes ögon. Hon går bort till farfars stol. "Min goda stol", som han brukade kalla den. Hon stryker med handen över ryggstödet. Gammal och sliten. När hon stänger ögonen kan hon se farfar framför sig.

– Nej men, är det inte min kära lilla flicka som kommer, brukade han säga när hon kom insmygande till honom.

Nu är farfar borta. Han dog för lite mer än en vecka sedan. När mamma kom in till honom en morgon, hittade hon honom död i sängen. Han låg så stilla, precis som om han sov, men han var död. Det var så underligt. Hans kropp var där. Camilla kände igen honom. Men ändå var det på något sätt inte han. Farfar var borta.

Begravningen var över. Camilla hade varit med på alltihop. Sett på då de la farfar i en kista, varit med mamma på begravningen och på minnesstunden efteråt. Hon hade hört många fina ord sägas om farfar. Men ingen kände honom så bra som hon. Camilla känner sig liksom glad och ledsen inuti på samma gång. Hon ser farfar framför sig när hon tänker på allt de upplevt tillsammans.

Och Bibeln, hon har visst gått och tänkt på Bibeln hela kvällen. Mest utan att lägga märke till det. Det var farfar som hade gett henne en fin liten röd Bibel. Hon hade fått den till sin födelsedag. Fortfarande kunde hon komma ihåg mycket av det som farfar hade sagt till henne den dagen.

– Bibeln är den bästa gåva jag kan ge dig, hade farfar sagt. Om du använder den boken som kurs för ditt liv, då kan du vara trygg.

Camilla tyckte den gången att det var konstiga ord. Men hon hade så småningom börjat fundera lite mer på dem. Och nu på begravningen hade hon hört liknande ord igen. "Han höll alltid stadig kurs mot himmelen" hade prästen sagt i talet vid farfars kista.

Det måste vara något visst med himmelen, tänkte hon. Det var därför som farfar så gärna ville ge henne en Bibel.

Visst ville hon till himmelen! Ville möta farfar igen. Kanske hade han fått en ny skön stol. Den var säkert ännu bättre än den gamla, slitna skinnstolen han hade här i sitt rum. Hon försökte le, men tårarna kom i stället.

– Nej men, är det här du sitter. Jag letade faktiskt efter dig! Det är mamma som kikar in genom dörren. Mamma ser tårarna på Camillas kinder. Hon förstår hur hon har det.

– Nu ska du och jag Camilla, sitta här i farfars stol och prata om det som hänt den här veckan. Jag har haft mycket att göra, vet du, så jag har inte kunnat prata ordentligt med dig. Mamma tar Camilla i knäet.

– Jag förstår att du saknar farfar. Ni två var ju så goda vänner. Men farfar var gammal nu, och du vet att han längtade hem till Jesus. Det var målet för hans liv. Du vet ju hur ofta han talade om Jesus och himmelen.

Camilla vet. Hon förstår mer än mamma tror. Hon tänker sig farfar sitta i sin stol i himmelen.

– I morgon är det Allhelgonadagen, säger mamma. Då ska du och jag gå till farfars grav. Vill du det? Vi ska ta med oss ett ljus som vi ska tända på graven. Allhelgonadagen påminner oss om alla dem som har kommit till himmelen. Vi kan på samma gång få se bakåt och framåt. Vi får se tillbaka på allt det som vi fick uppleva tillsammans med farfar här på jorden. På samma gång ska vi se framåt. Se fram mot det som väntar oss i himmelen. Det

är på samma gång både en ledsam och en glad dag.

Camilla förstår vad mamma menar.

– Kommer du ihåg sången som farfar sjöng så ofta? frågar mamma. Hon börjar nynna: "Släkt och vänner jag hade här, dem ska jag få möta där. Men jag önskar få se Jesus först av allt."

– Jag tror att farfar nu har fått uppleva det som han sjöng om. Därför är det viktigt att vi som är kvar här på jorden tror på Jesus som farfar gjorde. Då ska vi också en dag få möta både Jesus, vår Frälsare, och farfar, säger mamma.

Camilla tänker på Jesus, och på farfar. Kanske de sitter i var sin skön stol i himmelen nu. Hon funderar på vems knä hon ska sitta i

först, farfars eller Jesus, när hon kommer till himlen. För till himmelen vill hon i alla fall!

– Kom, så går vi in till de andra, säger mamma. Jag tror de undrar var vi blev av. Tack för pratstunden!

Mamma pratar med henne som om hon var en vuxen flicka. Camilla blir varm inuti. Hon böjer sig ner och tar upp Bibeln. Den hade fallit ner medan hon och mamma satt i stolen. Hon trycker boken intill sig med ena handen, och med den andra kramar hon mammas hand hårt. Den gamla farfarsstolen står kvar, tom.

MARGRETE BAKKE
ÖVERSFR NORSKA EVA HENRIKSSON

